

Nr 1.

Av herrar **Olsson** i Ramsta och **Schill**, om beredande av gottgörelse för av älgar förorsakad skada å växande gröda.

Den skadegörelse, som årligen äger rum å växande gröda av älgar här i landet, uppgår tvivelsutan till avsevärda belopp.

Ofta är det så att torpare, arrendatorer och småbrukare i skogsbygderna få sin växande gröda mer eller mindre förstörd av älgar, utan möjlighet att få någon gottgörelse härför genom älgjakten, då torpare och arrendatorer i regel sakna jakträttigheter.

De större jordägarna däremot ha tillfälle att genom jakten hålla sig skadeslösa.

Det torde vara vanskligt att avgöra om älgstammen tilltagit något mera avsevärt genom den minskade jakttiden, men efter allt att döma synes dock en ökning ha ägt rum.

I Södermanland tyckes åtminstone älgstammen hava tillväxt utöver den årliga utgallringen under jakttiden.

Älgarnas skadegörelser hava också tagit sådana dimensioner att begäran ingått till Kungl. Maj:t från större jordägare om tillstånd att skjuta älg å icke lovlig tid.

Älgen är numera det enda storvilt, som vi äga här i landet, och bör därför skyddas. Helt naturligt blev därför begäran om rätt till jakt under icke lovlig tid besvarad med nej.

Det kan ur dessa synpunkter ej heller falla oss in att väcka förslag om utökad jakttid.

Däremot torde frågan om gottgörelse i någon form för den skadegörelse, som älgen åstadkommer å växande gröda, böra tagas under övervägande.

Man kunde tänka sig att en avgift finge erläggas för varje skjuten älg inom de olika länen, exempelvis 25 kronor pr djur.

De skjutna älgarna kunde redovisas till vederbörande landsfiskal och avgiften samtidigt erläggas.

Landsfiskalerna hade sedan efter jakttidens slut att redovisa de influtna avgifterna till vederbörande Kungl. Maj:ts befallningshavande.

I ett län som Södermanland, där årligen fällas omkring 200 älgar, skulle dessa avgifter således gå till omkring 5,000 kronor om året. De av älgarna åstadkomna skadorna å växande gröda kunde anmälas till kommunalnämnden, som hade att besiktiga och värdera skadan och däröver till Kungl. Maj:ts befallningshavande insända protokollsutdrag. För detta uppdrag skulle kommunal-

nämnden, om så befunnes lämpligt, äga att inom eller utanför nämnden utse en delegation på tre personer.

Givet är att skador av mindre omfattning icke borde anmälas till värdering. Man kunde tänka sig att en gräns sattes vid skador av 15 kronors värde, så att ersättning ej utginge för skador understigande 15 kronors värde.

För slutgiltigt fastställande av skadeståndsbeloppen borde av Kungl. Maj:ts befallningshavande utses en länsnämnd på fem personer, vilken nämnd hade att pröva de inkomna ansökningarna och fördela beloppen.

De, som samtidigt redovisade skjutna älgar och sökte ersättning för skadegörelse å grödan, borde icke erhålla gottgörelse i vidare mån än värdet av skadan översteg den skjutna älgens eller älgarnas värde med frånräknande av jaktvårdsavgiften.

Jaktvårdsavgiften kan tänkas fix för hela riket eller också kan man bestämma en maximi- och en minimigräns, mellan vilka gränser Kungl. Maj:ts befallningshavande kunde få rätt att bestämma avgiften efter de olika växlande behoven.

Med stöd av det anförda tillåta vi oss vördsamt föreslå,

att riksdagen beslutar i skrivelse till Kungl. Maj:t begära om utredning, huruvida och på vad sätt och i vilken omfattning gottgörelse må kunna beredas åt dem, som lidit skadegörelse å växande gröda av älgar och sedan inkomma till riksdagen med den framställning, vartill utredningen giver anledning.

Stockholm den 12 jan. 1925.

Gustaf Olsson
i Ramsta.

L. Aug. Schill.
